

Arrest

**nr. 90 813 van 30 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DE POURCQ, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 april 2012.

1.3. Op 14 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juni 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabisch sjiïet zijn en afkomstig zijn van Bagdad. U zou niet politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Iraakse overheid. Sinds de val van het Baath-regime in 2003 zou u met uw familie in de wijk Zeiouna in Bagdad hebben gewoond.

U verklaarde dat uw familie problemen kreeg met terroristen omwille van jullie werk. Uw vader zou samen met twee zakenpartners in de wijk Ghadir in Bagdad een aannemersfirma 'Al Zeina' hebben gehad. Het bedrijf zou contracten (renovatie en onderhoud van gebouwen) hebben afgesloten met de Spaanse, Duitse en Zweedse ambassade in Bagdad. Uw functie zou zich toegespitst hebben op de aankoop en levering van bouwmaterialen. U verklaarde zeer weinig naar de ambassades te zijn gegaan en zou slechts toegang hebben gehad tot op de hoofdstraat voor de Spaanse en Duitse ambassades. Uw vader zou als enige de toelating hebben gehad om naar de Zweedse ambassade, gelegen naast het Ministerie van Buitenlandse Zaken, te gaan.

In 2007 zouden jullie problemen begonnen zijn. Jullie zouden telefonisch bedreigd zijn met de dood indien jullie niet al het geld dat jullie verdienden zouden overhandigen aan jullie belagers voor de financiering van hun oorlog tegen de bezetter. Ook zouden jullie belagers gevraagd hebben om informatie te verzamelen over de ambassades en wie er werkzaam was. Jullie zouden niet veel aandacht hebben besteed aan de bedreigingen omdat in die periode zowat iedereen bedreigd werd. De dreigementen in 2007 zouden ongeveer vijf maanden hebben geduurd.

U verklaarde dat in 2010 de grootste werken voor de ambassades klaar waren. Nadien zouden hier en daar wel nog kleine herstellings- en onderhoudswerken zijn gebeurd. Tot februari 2011 zouden jullie geen problemen meer hebben gekend.

Op 5 februari 2011 zou uw broer A.(...), toen hij met zijn auto op weg was naar zijn werk bij 'Divan Al Waqaf Al Shia' (sjiïetische eigendomsinstantie), ontvoerd zijn door onbekenden. Een buurman, M.(...), zou gezien hebben hoe hij door gewapende mannen werd meegenomen. Na dit voorval zou u een klacht hebben ingediend. Ongeveer een maand later zouden de telefonische bedreigingen die jullie in 2007 hadden gekregen opnieuw begonnen zijn. De persoon aan de lijn zou u hebben meegedeeld dat hij diegene was aan wie u geen informatie had gegeven. Rond juni 2011 zou u verschillende dreigbrieven hebben gekregen. Ook zou u opnieuw zijn opgebeld met de vraag naar geld en of u informatie kon verzamelen over de controleposten die toegang verlenen tot de ambassades, over de gebouwen in de buurt van de ambassades en het personeel dat er werkzaam was. U zou geweigerd hebben om mee te werken. Op 20 juni 2011 zouden u en uw broer K.(...) vanuit een auto beschoten zijn toen jullie te voet onderweg waren naar het ouderlijk huis. Uw broer zou geraakt zijn en zijn overleden. Na de dood van uw broer zou u nog enkele keren telefonisch bedreigd zijn met de vraag hen de gevraagde informatie te verzamelen. Kort na de dood van uw broer zou uw vader een hartaanval hebben gekregen. Hij zou het overleefd hebben, maar zou sindsdien niet meer kunnen bewegen. Het bedrijf van uw vader zou sinds het overlijden van uw broer gesloten zijn. Uw vaders zakenpartners zouden voor hun eigen rekening beginnen werken zijn.

U verklaarde zich in België vluchteling op 9 november 2011.

B. Motivering

Dient te worden vastgesteld dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw asielerklaringen ernstig op de helling zetten.

Ten eerste legde u vage en weinig overtuigende verklaringen af aangaande de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen.

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal (CGVS) haalde u aan meerdere dreigbrieven te hebben gekregen. Eén van deze dreigbrieven legde u neer ter staving van uw problemen. Tijdens het interview voor het CGVS werd gevraagd naar de overige dreigbrieven. U antwoordde dat enkel één dreigbrief u werd opgestuurd en u de overige niet bewaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U voegde eraan toe dat u denkt drie dreigbrieven te hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Hierop werd u opnieuw gevraagd waar de andere door u ontvangen dreigbrieven zich heden bevinden. U antwoordde dit niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Het CGVS vroeg u hierop wat u eerder bedoelde met uw verklaring als zou u de overige dreigbrieven niet hebben bewaard. U antwoordde dat u ze vermoedelijk weggooide (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Gevraagd waarom u dan precies desbetreffende brief bewaarde, zei u dat u hiermee uw problemen kon bewijzen toen u op 6 juni 2011 naar het politiekantoor in Muthanna ging. De andere dreigbrieven zou u niet hebben bewaard omdat u het 'niet aangenaam vond deze te bewaren' (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Verder tijdens het interview voor het CGVS verklaarde u dat u niet heeft verklaard dat u drie dreigbrieven heeft ontvangen en stelde u dat u niet precies weet hoeveel dreigbrieven u heeft ontvangen; mogelijks waren er meer

dan drie dreigbrieven, zo zegt u (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Bovenstaande vage en verwarde uitspraken brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Tijdens het interview voor het CGVS werd u gevraagd wat u over de inhoud van de door u neergelegde dreigbrief kon vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U raakte niet verder dan te stellen dat de brief afkomstig is van de organisatie 'Al Jihad Al-Tawhied'. U voegde eraan toe dat u de brief één keer las, maar zich niet meer kan herinneren wat erin staat (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uw gebrekkige kennis aangaande de inhoud van desbetreffend stuk is frappant en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees verder in het gedrang. Temeer daar u met desbetreffende brief op 6 juni 2011 naar het politiebureau bent gestapt en op basis ervan een klacht indiende. Dat u niet kan toelichten wat precies in de door u voorgelegde dreigbrief vermeld staat, is hoogst merkwaardig.

Aangaande de door u neergelegde klacht bij de politie van Al Muthanna die u naar aanleiding van de dreigbrief indiende, dient voorts het volgende te worden opgemerkt (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd naar de inhoud van desbetreffende klacht, diende u wederom het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Dat u niet weet wat er in het proces-verbaal wordt vermeld, terwijl desbetreffend stuk, zoals blijkt uit uw asielrelaas, op basis van uw verklaringen bij de politie werd opgesteld, is uitermate merkwaardig en doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees (zie gehoorverslag CGVS, p.8).

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd door het feit dat u op geen enkel ogenblik geprobeerd heeft om te vernemen of de politie na uw klacht een onderzoek deed en al dan niet arrestaties heeft uitgevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Dit gebrek aan interesse is zeer merkwaardig. Het kan immers aangenomen worden dat u zich over dergelijke belangrijke zaken zou hebben geïnformeerd.

Aangaande de door u neergelegde dreigbrief en de klacht die u hierna in juni 2011 bij de politie indiende, dient voorts het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde voor het CGVS dat u met de dreigbrief naar het politiekantoor ging en er melding maakte van het feit dat u een dreigbrief ontving (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uit een vertaling van de klacht blijkt echter geenszins dat u hier melding zou hebben gemaakt van het bestaan van een dreigbrief. U maakte blijkens de vertaling melding van problemen met leden van een onbekende terroristische groepering die in auto's langs uw huis in Zeiouna reden, u opriepen de wijk te verlaten en stelde dat uw huis door een explosie werd vernield (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Dit zijn feiten die ernstig afwijken van de feiten die u heden voorhoudt. Tijdens het interview voor het CGVS werd u hierop gevraagd precies toe te lichten welke verklaringen u op 6 juni 2011 bij de politie heeft afgelegd. U haalde aan dat u melding maakte van de dreigtelefoons (dreigsms'en), van de dreigbrieven en hen vertelde wanneer de bedreigingen zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U zou geen andere verklaringen hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Dit alles klemmt uiteraard zeer erg met de werkelijke inhoud van de door u voorgelegde klacht.

Hierop werd u gevraagd waarom in de door u neergelegde klacht bij de politie met geen woord wordt gerept over de telefonische en schriftelijke bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U antwoordde hierop het volgende: "Men baseerde zich op wat in de dreigbrief staat". Opnieuw gevraagd naar de inhoud van de dreigbrief, moest u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Belangrijker is de vaststelling dat blijkens de vertaling van de door u neergelegde dreigbrief nergens melding wordt gemaakt van een explosie van uw huis terwijl in de door u neergelegde klacht hiervan wel sprake is. Dit alles is hoogst merkwaardig en weinig geloofwaardig. In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview voor het CGVS met geen woord repte over een explosie van uw huis. Evenmin maakte u hiervan melding in uw vragenlijst (zie vragenlijst dd. 16 januari 2012, p.3).

Bovenstaande opmerkingen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen met terroristen in 2011 dient voorts het volgende te worden opgemerkt. In 2007 zou u problemen hebben gekend (dreigtelefoons) met terroristen die u vroegen om informatie voor hen te verzamelen over de ambassades waar jullie werkzaam waren. Jullie zouden hier nooit op ingegaan zijn en de problemen zouden na vijf maanden gestopt zijn. De volgende jaren zou u geen problemen meer hebben gekend met deze groepering. Op 5 februari 2011 zou uw broer door onbekenden zijn ontvoerd. Ter ondersteuning van desbetreffende verklaring legde u een klacht neer bij de politie. Dient echter te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte dat de ontvoering van uw broer verband houdt met de bouwcontracten die jullie bedrijf met ambassades had afgesloten of met jullie eerdere problemen in 2007. Bovendien is het merkwaardig dat u meer dan drie jaar na jullie laatste probleem hiervoor plots opnieuw door terroristen gecontacteerd zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Tevens blijkt uit uw asielverklaringen dat de werkzaamheden van jullie bedrijf voor de ambassades sinds 2010 beëindigd waren en jullie zich er nadien slechts heel af en toe, met name voor kleine herstellings-en onderhoudswerken, naartoe begaven (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

In dit verband dient verder te worden opgemerkt dat u zelf verklaarde heel weinig aan te ambassades te hebben geleverd en slechts heel beperkt toegang had (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). Rekening houdend met bovenstaande dringt de vraag zich op waarom ze precies u om informatie vroegen. In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u geen enkel stuk neerlegde waaruit blijkt dat u zich anno 2011 nog voor werkzaamheden van uw vaders bedrijf naar de ambassades heeft verplaatst (zie gehoorverslag CGVS, p.7 en p.13). Dat u hiervan geen stukken neerlegde is niet onbelangrijk aangezien u verklaarde dat precies het feit dat u zich verplaatste naar de ambassades de reden was waarom terroristen u aanspraken voor informatie. U verklaarde immers dat uw broer H.(...), waarvan u verklaarde dat hij als boekhouder in het bedrijf Al Zeina werkzaam was, geen problemen kende omdat hij zich niet naar de ambassades moest verplaatsen (zie gehoorverslag CGVS, p.16). De door uw vader opgestelde brief waarin wordt gevraagd u doorgang te verlenen aan de controleposten met bouwmaterialen tot aan de plaats van de werken is hiervan geen bewijsstuk, daar het document geen enkele datum bevat (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7).

Voor wat betreft de door u neergelegde overlijdensakte van uw broer K.(...), dient te worden opgemerkt dat uit desbetreffend stuk niet kan worden afgeleid dat de dood van uw broer verband houdt met de door u aangehaalde problemen. Bovendien dient in dit verband te worden gewezen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten. De informatie waarop het CGVS zich hiervoor baseert bevindt zich in het administratief dossier.

Voor wat betreft uw verklaring als zouden uw belagers u na de ontvoering van uw broer tevens verschillende keren hebben bedreigd per telefoon omdat u iemand bent die van moderne kleding houdt en versleten jeans draagt, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande desbetreffende problemen allerm minst overtuigend zijn. Niet alleen repte u hierover met geen woord in uw vragenlijst (zie vragenlijst, p.3), hetgeen nochtans kan verwacht worden indien dit werkelijk een van de redenen is waarvoor u uw land van herkomst heeft verlaten. Tevens kwam u hier pas aan het einde van het interview voor het CGVS -wanneer u reeds meermaals werd gevraagd naar de redenen waarom u bedreigd werd in uw land- mee op de proppen (zie gehoorverslag CGVS, p.20), hetgeen opmerkelijk is.

Tot slot zijn de overige door u neergelegde documenten niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Uw studentenkaart, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, kopieën van het nationaliteitsbewijs van uw ouders, de identiteitskaart van uw moeder, en de woonstkaart op naam van uw vader bevestigen enkel uw identiteit en uw afkomst uit Bagdad. Evenmin zijn de door u neergelegde documenten aangaande de gezondheidsproblemen van uw vader in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De documenten tonen aan dat uw vader hartproblemen heeft. Dit element staat hier niet ter discussie. Ook de door u neergelegde badge van uw vader als 'contractor', uw badge van het bedrijf en de bundel documenten die u neerlegde aangaande de contracten die uw vaders firma afsloot met ambassades in Bagdad, wijzigen niets bovenstaande appreciatie.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen

bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (vluchtelingenconventie), artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, herneemt verzoeker een gedeelte van zijn verklaringen, bevestigt hij dat hij geen klaarheid heeft kunnen verschaffen over het juiste aantal dreigbrieven (1, 3 of zelfs meer) maar benadrukt hij dat het wel duidelijk is wat de inhoud hiervan is omdat een correcte vertaling volstaat om het te weten. Verder is verzoeker de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing een contradictie opmerkt die zelf voor verwarring zorgt en geen verstaanbaar motief inhoudt daar het verzoeker niet duidelijk is waarom in een dreigbrief de explosie van zijn huis zou vermeld of aangekondigd worden. Daarnaast betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verband tussen de ontvoering van zijn broer A. met de bouwactiviteiten voor de drie Westerse ambassades ontkent, terwijl het Commissariaat-generaal zelf er van uitgaat dat "de werkzaamheden van jullie bedrijf voor de ambassades sinds 2010 beëindigd waren en jullie zich er nadien slechts heel af en toe, met name voor kleine herstelling- en onderhoudswerken, naartoe begaven". Zelfs al zou er slechts 'heel af en toe' een verplaatsing naar één van de ambassades geweest zijn, dan nog kan dit via observatie opgemerkt zijn en opnieuw een reden gevormd hebben voor bedreigingen, aldus verzoeker. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin het overlijden van zijn broer K. in verband brengt met de redenen van asiel, voert verzoeker aan dat zelfs indien er vragen kunnen gesteld worden omtrent de uitgifte van overlijdensaktes daar uit het Cedoca-antwoorddocument van 3 februari 2012 blijkt dat 90% van de voorgelegde overlijdensaktes vervalst zijn, dit onmiddellijk betekent dat 10% niet vervalst zou zijn. Hij wijst er tevens op dat hij omtrent de dood van zijn broer een zeer gedetailleerde beschrijving heeft gegeven. Verzoeker vraagt dan ook alsnog de bescherming op grond van een ernstige vrees voor vervolging.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wijst verzoeker erop dat de informatie op grond waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat de veiligheidssituatie in Bagdad weliswaar nog steeds een groot probleem is doch niet meer zo uitzonderlijk is dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan toegepast worden, dateert van 5 januari 2012. Verzoeker citeert uit de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum seekers from Iraq van 31 mei 2012 en uit een document uitgaande van 'Still Human, Still Here', opgesteld op 20 februari 2012, stukken welke als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd en die volgens verzoeker de informatie van het Commissariaat-generaal minstens gedeeltelijk tegenspreken.

Ter terechtzitting legt verzoeker volgende stukken neer: een niet vertaalde dreigbrief, een niet vertaald PV van de politie van Bagdad van 8 augustus 2012 met betrekking tot de beschieting op zijn ouderlijke woning en 2 foto's van de beschieting op de toegangspoort van zijn ouderlijke woning.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij beweert meerdere dreigbrieven te hebben gekregen doch hij slechts één dreigbrief neerlegt ter staving van zijn problemen, hij niet kan verduidelijken hoeveel dreigbrieven hij heeft ontvangen en hij de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrief niet kan toelichten, (ii) hij ook omtrent de inhoud van de door hem naar aanleiding van de dreigbrief neergelegde kracht bij de politie van Al Muthanna het antwoord schuldig diende te blijven, hij op geen enkel ogenblik heeft geprobeerd om te vernemen of de politie na zijn klacht een onderzoek deed en al dan niet arrestaties heeft uitgevoerd, uit de vertaling van de klacht geenszins blijkt dat hij melding zou hebben gemaakt van het bestaan van een dreigbrief en de feiten die wel in de klacht worden vermeld ernstig afwijken van de feiten die hij heden voorhoudt, (iii) hij onvoldoende aannemelijk maakt dat de ontvoering van zijn broer verband houdt met de bouwcontracten die hun bedrijf met ambassades had afgesloten of met hun eerdere problemen in 2007 en het bovendien merkwaardig is dat hij meer dan drie jaar na hun laatste probleem hiervoor plots opnieuw door terroristen gecontacteerd zou worden, (iv) verzoeker verklaarde heel weinig aan de ambassades te hebben geleverd en hij slechts heel beperkt toegang had zodat de vraag zich opdringt waarom ze precies hem om informatie vroegen, hij geen enkel stuk neerlegde waaruit blijkt dat hij zich anno 2011 nog voor werkzaamheden van zijn vaders bedrijf naar de ambassades heeft verplaatst, welk gebrek aan stukken niet onbelangrijk is aangezien hij verklaarde dat precies het feit dat hij zich verplaatste naar de ambassades de reden was waarom terroristen hem aanspraken voor informatie en de door zijn vader opgestelde brief waarin wordt gevraagd hem doorgang te verlenen aan de controleposten met bouwmaterialen tot aan de plaats van de werken hiervan geen bewijsstuk is daar het document geen enkele datum bevat, (v) uit de door hem neergelegde overlijdensakte van zijn broer K. niet kan worden afgeleid dat de dood van zijn broer verband houdt met de door hem aangehaalde problemen, (vi) zijn verklaringen als zouden zijn belagers hem na de ontvoering van zijn broer tevens verschillende keren hebben bedreigd per telefoon omdat hij van moderne kleding houdt en versleten jeans draagt allerminst overtuigend zijn, (vii) de overige door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (viii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Waar verzoeker bevestigt hij dat geen klaarheid heeft kunnen verschaffen over het juiste aantal dreigbrieven (1, 3 of zelfs meer) maar stelt hij dat het wel duidelijk is wat de inhoud hiervan is omdat een correcte vertaling volstaat om het te weten, benadrukt de Raad dat een dergelijk argument zijn gebrek aan kennis geenszins kan verschonen. Van verzoeker kan immers verwacht worden dat hij van dergelijke gebeurtenis(sen), namelijk het ontvangen van een dreigbrief/dreigbrieven, coherente verklaringen kan afleggen. Verzoekers gebrekkige kennis aangaande de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrief is onaanvaardbaar en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas. Bovendien getuigt verzoekers verklaring tijdens het gehoor dat hij de dreigbrief slechts één keer las en hij zich bijgevolg niet meer kan herinneren wat er in staat (administratief dossier, stuk 4, p. 8), allerminst van een gegronde vrees voor vervolging. Daarenboven bleek verzoeker evenmin op de hoogte te zijn van de inhoud van de door hem neergelegde klacht bij de politie en heeft hij op geen enkel ogenblik getracht te vernemen of de politie een onderzoek deed na zijn klacht en al dan niet arrestaties uitvoerde, vaststellingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist laat staan ontkracht. Het is niet ernstig dat verzoeker zich beperkt tot het neerleggen van een aantal documenten doch geen minimale kennis heeft van de inhoud ervan, noch inspanningen leverde om

meer informatie te bekomen. Zijn manifest gebrek aan kennis betreffende elementen die raken aan de kern van zijn asielrelaas, zet zijn algehele geloofwaardigheid op de helling.

2.5. In zoverre verzoeker in de bestreden beslissing een contradictie opmerkt die zelf voor verwarring zorgt en geen verstaanbaar motief inhoudt daar het hem niet duidelijk is waarom in een dreigbrief de explosie van zijn huis zou vermeld of aangekondigd worden, kan hij niet worden gevolgd. Aangezien enerzijds de door verzoeker neergelegde klacht vermeldt dat verzoekers huis door een explosie werd vernield en verzoeker anderzijds verklaarde dat de politie zich bij het opmaken van de klacht heeft gebaseerd op wat er in de dreigbrief stond (administratief dossier, stuk 4, p. 19), stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met reden dat het merkwaardig is dat in de dreigbrief nergens melding wordt gemaakt van de explosie van verzoekers huis terwijl hiervan wel sprake is in de door hem neergelegde klacht.

Voor het overige gaat verzoeker volledig voorbij aan de overige pertinente vaststellingen en overwegingen in dit verband: *"(...) U verklaarde voor het CGVS dat u met de dreigbrief naar het politiekantoor ging en er melding maakte van het feit dat u een dreigbrief ontving (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Uit een vertaling van de klacht blijkt echter geenszins dat u hier melding zou hebben gemaakt van het bestaan van een dreigbrief. U maakte blijkens de vertaling melding van problemen met leden van een onbekende terroristische groepering die in auto's langs uw huis in Zeiouna reden, u opriepen de wijk te verlaten en stelde dat uw huis door een explosie werd vernield (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Dit zijn feiten die ernstig afwijken van de feiten die u heden voorhoudt. Tijdens het interview voor het CGVS werd u hierop gevraagd precies toe te lichten welke verklaringen u op 6 juni 2011 bij de politie heeft afgelegd. U haalde aan dat u melding maakte van de dreigtelefoons (dreigsms'en), van de dreigbrieven en hen vertelde wanneer de bedreigingen zijn begonnen (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U zou geen andere verklaringen hebben afgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Dit alles klemmt uiteraard zeer erg met de werkelijke inhoud van de door u voorgelegde klacht.*

Hierop werd u gevraagd waarom in de door u neergelegde klacht bij de politie met geen woord wordt gerept over de telefonische en schriftelijke bedreigingen die u zou hebben ontvangen. U antwoordde hierop het volgende: "Men baseerde zich op wat in de dreigbrief staat". Opnieuw gevraagd naar de inhoud van de dreigbrief, moest u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.19). (...) In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview voor het CGVS met geen woord repte over een explosie van uw huis. Evenmin maakte u hiervan melding in uw vragenlijst (zie vragenlijst dd. 16 januari 2012, p.3).", vaststellingen en overwegingen welke derhalve onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verband tussen de ontvoering van zijn broer A. met de bouwactiviteiten voor de drie Westers ambassades ontkent, en hij aanvoert dat zelfs al zou er slechts 'heel af en toe' een verplaatsing naar één van de ambassades geweest zijn, dit nog via observatie kan zijn opgemerkt en opnieuw een reden kan hebben gevormd voor bedreigingen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker met dergelijk verweer niet de minste poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt gesteld dat (i) het merkwaardig is dat hij meer dan drie jaar na hun laatste probleem vanwege de bouwcontracten die hun bedrijf met ambassades had afgesloten hiervoor plots opnieuw door terroristen gecontacteerd zou worden, (ii) verzoeker verklaarde heel weinig aan de ambassades te hebben geleverd en dat hij slechts heel beperkt toegang had zodat de vraag zich opdringt waarom ze precies hem om informatie vroegen, (iii) hij geen enkel stuk neerlegde waaruit blijkt dat hij zich anno 2011 nog voor werkzaamheden van zijn vaders bedrijf naar de ambassades heeft verplaatst, welk gebrek aan stukken niet onbelangrijk is aangezien hij verklaarde dat precies het feit dat hij zich verplaatste naar de ambassades de reden was waarom terroristen hem aanspraken voor informatie en (iv) de door zijn vader opgestelde brief waarin wordt gevraagd hem doorgang te verlenen aan de controleposten met bouwmaterialen tot aan de plaats van de werken hiervan geen bewijsstuk is daar het document geen enkele datum bevat, zodat ook deze motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, staande blijven en door de Raad worden overgenomen.

2.7. Hoewel het overlijden van verzoekers broer K. in de bestreden beslissing op zich niet uitdrukkelijk wordt betwist, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot slot op goede gronden dat de door verzoeker neergelegde overlijdensakte van zijn broer bezwaarlijk kan beschouwd worden als sluitend bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen. Op basis van

deze overlijdensakte – zo deze al authentiek zou zijn – kan immers niet worden nagegaan of dit overlijden inderdaad kadert in de door verzoeker uiteengezette feiten.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste verweer voert tegen het onderdeel van de motivering waar wordt geoordeeld dat zijn verklaringen als zouden zijn belagers hem na de ontvoering van zijn broer tevens verschillende keren hebben bedreigd per telefoon omdat hij van moderne kleding houdt en versleten jeans draagt allerminst overtuigend zijn.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, met name zijn studentenkaart, identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, kopieën van het nationaliteitsbewijs van zijn ouders, de identiteitskaart van zijn moeder, de woonkaart op naam van zijn vader, de documenten aangaande de gezondheidsproblemen van zijn vader, de badge van zijn vader als 'contractor', zijn badge van het bedrijf en de bundel documenten aangaande de contracten die zijn vaders firma afsloot met ambassades in Bagdad, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genoemde stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

Wat de ter terechtzitting neergelegde stukken betreft kan het volgende worden gesteld: (i) de dreigbrief is een fotokopie waardoor, los van het gebrek aan vertaling, de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Dergelijk document kan door eender wie eender wanneer worden opgesteld. (ii) Het PV van de politie van Bagdad, en los van het gebrek aan vertaling, is neergepend op een wit blad papier zonder enig hoofding of logo van de Iraakse politie of de Iraakse autoriteiten. Gelet op deze vaststelling, het ongeloofwaardig karakter van het relaas en de vervolgingsfeiten en het gegeven dat "*alle Irakese documenten (...) op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar (zijn)*" (adm. doss., CEDOCA Antwoorddocument IRQ2012-010w, p. 1), is de Raad van oordeel dat aan dit PV geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Documenten hebben bovendien enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. (iii) De twee foto's tonen een toegangspoort met bovenaan een gat. Waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's genomen zijn is niet te achterhalen zodat ook deze foto's geen objectief bewijs zijn van de door verzoeker voorgehouden feiten.

2.9. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Voor zover verzoeker zich nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer

baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde en als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, alsook uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD" van 5 januari 2012) en de update van deze informatie zoals gevoegd aan de verweernota van 3 augustus 2012 (Subject Related Briefing "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal- Irak – BAGDAD" van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van de UNHCR Eligibility guidelines van 31 mei 2012 en een document 'Still Human, Still Here' van 20 februari 2012, stelt dat de informatie hierdoor minstens gedeeltelijk wordt tegengesproken en de veiligheidssituatie nog steeds een groot probleem is in Bagdad, wijst de Raad erop dat de laatste SRB van 16 juli 2012, rekening houdt met de

UNHCR Eligibility guidelines van mei 2012 (zie p. 32), dat daarin de veiligheid wordt onderzocht na de terugtrekking van de Amerikanen en een toelichting wordt gegeven over de evolutie van het aantal burgerslachtoffers. De Raad leest daarin onder andere (p. 13 e.v.): *“Volgens Iraq Body Count lag het aantal burgerslachtoffers op het hoogtepunt van het geweld in 2006 op 2350/maand en in 2007 nog gemiddeld 345 burgerslachtoffers/maand. (...) Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) In de voorbije zes maanden vielen ongeveer 111 burgerslachtoffers/maand en 69 slachtoffers van de Iraakse veiligheidsdiensten/maand over het hele Iraakse grondgebied. Dit is een daling van 20% voor het totaal aantal slachtoffers voor dezelfde periode van vorig jaar. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. Deze doelwitten zijn vooral personen die behoren tot bepaalde beroepscategorieën. Bij zware bomaanslagen zijn de hoofd doelwitten leden van de Amerikaanse (tot eind 2011) en Iraakse veiligheidsdiensten (...) en Iraakse overheidsambtenaren. Bij dit geweld worden ook de lagere echelons van deze beroepsgroepen getroffen. (...) Daarnaast treffen bomaanslagen af en toe ook minderheden. (...) Het doelgerichte geweld, zoals moorden, aanslagen tegen individuen, vanuit voorbijrijdende auto's, het gebruik van kleefbommen op wagen van geïdentificeerde personen richten zich tegen dezelfde beroepsgroepen. (...)”*

Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij behoort tot een van hoger genoemde risicogroepen tegen welke in toenemende mate doelgericht geweld wordt gepleegd. De Raad is dan ook van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier te verzenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de

vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS